

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Cinema 'indie' local

La història. París i Delta de l'Ebre, ara. Yolanda, profesora d'espanyol, i Oriol, arquitecte, viuen feliços amb les seves filles Cèlia i Alba fins que, en un viatge al Delta de l'Ebre per visitar els avis, un accident de trànsit els canvia de cop la vida.

La pel·lícula. Segons Alfred Hitchcock, el drama és una vida d'on s'han eliminat els moments avorrits. Doncs bé, el barcelonès Jaime Rosales (1970) creu just el contrari quan munta un drama. A *Sueño y silencio*, el seu quart film, ens submergeix en la oceanologia del tedi, en un el·líptic, contemplatiu i malfargat viacrucis familiar al voltant del tema de la mort d'una filla i les doloroses conseqüències d'una tragèdia inassimilable. Fidel deixeble dels seus mestres de capçalera (Bresson, Ozu, Pasolini, Buñuel), ens aboca a un viatge intimista, a la recerca de purificació, amb la paraula i la memòria com a teràpies d'urgència. Però Rosales no dona gens de facilitats. I si sempre és l'espectador qui omple de sentit una pel·lícula, en el cas de *Sueño y silencio*, val a dir que ha de treballar tant o més que el mateix Rosales i el seu equip. La proposta rosaliana embolcalla un buit emocional, una clasca en blanc i negre, de textura granulosa (el film és d'avui i sembla rodat fa cinquanta anys) que cada espectador ha d'anar farcint pacientment. Són opcions artísti-

ques que juguen a experimentar amb el llenguatge fílmic, l'estructura narrativa i el sentit estètic. Per tant, cinema minoritari, a contracorrent, d'Autor amb ganes de deixar empremta... als museus. Una aventura personal que seria digna de mèrit sinó estès pagada amb diners públics. Interpretada per una irregular colla d'actors amateurs, 'Sueño y silencio' pretén acostar-se a la realitat tal qual. ¿Vanitat utòpica? I com ja acostuma a ser segell de distinció en el cinema in-

Sueño y silencio

Director: Jaime Rosales.
Intèrprets: Yolanda Galocha, Oriol Roselló, Jaume Terradas, Laura Latorre. Espanya, 2012.
112'. Rambla Lleida.

die local, el pintor Miquel Barceló fa de les seves en el preludi i l'epitafi d'aquest rosari de l'aurora astènica.

La imatge. Les dues germanes, la viva i la morta, jugant al parc sota la mirada de la mare.

La frase. "El temps passa, ens passarà, tot passa a la vida, però ningú ens tornarà la nena", deixa anar l'àvia. És cert, tant com que el temps no espera, ni és de franc.

La recomanació. Estrictament reservat per a cinèfiles i cinèfils de llarg recorregut.